

שאוכל קרבנות על המזבח.
וכאשר לא היו זבאים, היו רואים
דמות פלב רובץ על המזבח.

הבהן כאשר היה מברך את העם
בשעה שהיה זוקף ידיו, כאשר
היו ישראל זבאים וראויים
לברכה, ידיו היו זקופות בזקיפה
כלי טרחה כלל והתרוממו
בשמחה וברצון. אז השכינה
היתה שורה עליהן ומזדקפות
אלו מעצמן, ואז היה יודע הפהן
שראויים ישראל לברכה ומברך
אותם ברצון הלב.

וכאשר ידיו היו כבדים וכטרח
רב הזדקפו ולא יכל להרים אותן
אלא בהרבה טרח, אז היה יודע
שהשכינה לא שורה על ידיו
וישראל לא ראויים לברכה. בגלל
שבשעה שהשכינה היתה באה
לשרות על ידיו, כל אותן אצבעות
שהן כצורה העליונה, היו
שמחות בשמחה לקבל את
השכינה עליהן, ופורחות
להזדקף למעלה כמו שהיו
שמחים הכרובים של עולם הזה,
וכל שפן למעלה, כדי לקבל
השכינה עליהם.

יסוד זה (שמות יז) וידי משה כבדים
וגו'. מה הטעם? בגלל שאותה
שעה ישראל לא היו זבאים, וידי
משה כבדו ולא יכל לזקף אותן,
שכתוב למעלה (שם) על ריב בני
ישראל וגו', ואז נאמר ויבא
עמלק, וכבדו ידיו ולא היה יכול
לזקף אותן עד שקבל ענש,
שכתוב ויקחו אבן וגו' והיה
כאשר וגו'.

כמו זה גם לוחות האבן כמו
הכהן, ועל זה הכרובים, בזמן
ההוא שהיו ישראל זבאים, היו
פנים בפנים מתדבקים זה בזה.
וכאשר לא היו זבאים, היו
מתזירים פנים אלו מאלו (זה מנחה),
ועל סודות אלו היו יודעים אם
ישראל זבאים או לא.

מדבחה, וכד לא היו זבאים הוּ חמאן דיוקנא
דפלבא רביע על מדבחה.

בהנא כד בריך ית עמא בשעתא דזקיף ידוי,
כד הוּ ישראל זבאין ואתחזון לברכא,
ידוי הוּ זקפין בזקיפו בלא טורח כלל
ואתרמו בחידו וברעו, כדין שכינתא שרייא
עלייהו ומזדקפן אינון מגרמיהו, וכדין כהנא
הוּ ידע דאתחזון ישראל לברכא, וברוך לון
ברעותא דלפא.

וכד ידוי הוּ יקירן ובטורח סגי אזדקפו ולא
יכיל לארמא לון אלא ברוב טורח, כדין
הוּ ידע דשכינתא לא שרייא על ידוי,
וישראל לא אתחזון לברכה. בגין דבשעתא
דשכינתא הוּ אתייא לשרייא על ידוי, כל
אינון אצבעאן דאינון בדיוקנא עלאה הוּ
חדאן בחידו לקבלא לה לשכינתא עלייהו
ופרחי לאזדקפא לעילא, כמה דהוּ חדאן
פרובים דהאי עלמא, וכל שפן לעילא,
לקבלא לה לשכינתא על גבייהו.

ורזא דא (שמות יז) וידי משה כבדים וגו'. מאי
טעמא, בגין דההיא שעתא ישראל לא
הוּ זבאין וידוי דמשה אתייקרו ולא יכיל
לזקפא לון, דכתיב לעילא (שמות יז) על ריב בני
ישראל וגו' וכדין, ויבא עמלק ואתייקרו ידוי
ולא הוּ יכיל לזקפא לון, עד דקביל עונשא.
דכתיב (שמות יז) ויקחו אבן וגו' והיה כאשר
וגו'.

בגוונא דא לוחי אבנא, בגוונא דפהנא ועל
דא פרובים כההוא זמנא דהוּ
ישראל זבאין הוּ אנפין באנפין מתדבקין דא
בדא. וכד לא הוּ זבאין, הוּ מהדרין אנפין
אלין מאלין (נ"א דא מן דא) ועל רזין אלין הוּ
ידעין אי ישראל זבאין אי לא.